

indskrænkningens § 4, thi der staaer udtrykkelig, at det er det Tilskud, som behøves til at balle den Underbalance, der opstaaer mellem Fællesmonarchiets Udgifter og Indtægter, hvor til Kongeriget skal bidrage; men da Kongeriget med sin Brøfdeel er blevet et Hele, som den ærede Rigsdagsmand udtrykkelig nævnte, havde Intet været mere naturligt, end at man havde sagt, at da Kongeriget alene udgjør det Hele, efterat den anden Brøfdeel er gaaet bort, skal det ogsaa have een fælles Finantskæse og een fælles Finantslov. Det kunde man have gjort, naar man havde vedtaget en Lov, som inddrog alle Indtægter og Udgifter, der nu kun tilhøre Kongeriget alene, under Rigsdagens Omraade og under Kongerigets Finantslov; men dertil er Fleertallet af dette Thing ikke gaaet. Det har været foreslaaet, men Fleertallet har ikke villet gaae den Wei, og derfor seer jeg virkelig ikke, hvad man skulde opnaae ved nu at vedtage det Forslag, her er stillet. Jeg kan derfor ikke tilraade at vedtage det; jeg har som sagt ikke deeltaget i at stille det, og jeg vil stemme imod det.

Winther: Jeg skal blot gjøre den Bemærkning, at man fra alle Sider har indrømmet, at vi befinde os i et Forfatningsuføre. Det er umuligt at gaae frem efter de i de vedkommende Love bestemte Regler uden at komme til at forurette enten til den ene eller til den anden Side, efter som man gaer ud fra de forskjellige Betragtningssmaader om de to Grundloves indbyrdes Stilling til hinanden; men det forekommer mig, at de Herrer have fuldkommen Ret, som have sagt, at det, efterat Slesvig var afstaaet, havde været naturligt at lægge hele Bevillingsmyndigheden over til Rigsdagen. Det har man imidlertid ikke gjort, men man har paakalbt Rigsdagens Resignation; den skal underkaste sig, den skal vedblive at lade sig beherske af Rigsraadet gennem den Bestemmelse, som findes i Slutningen af Grundlovsindskrænkningens § 4. Var det dog ikke langt naturligere, at man, naar een lovgivende Forsamling ikke endnu kan blive Bevillingsmyndighed, idetmindste lod Rigsdagen godkjende de Udgifter, som blive bevilligede af Rigsraadet? Det var den mindste Ind-

rømmelse, man kunde gjøre til denne, og jeg er overbevist om, at den ikke vilde lægge Indbringer iveness for, hvad den anerkjendte for at være fuldkommen nøbdenligt. Jeg har imidlertid en Mistanke om, at det netop er, fordi man ikke vil indrømme Rigsdagen denne Indflydelse, at man har opretholdt Rigsraadet saalange, og derfor kan man ogsaa kun have lidet Haab om at see en saadan billig Fremgangsmaade fulgt som den, jeg her har omtalt. At der var Mulighed for at følge den, kan man ikke nægte, thi naar Rigsraad og Rigsdag have kunnet blive enige om en Forfatningslov, der i høi Grad forandrer Rigsdagens hidtilværende Charakter, ved at forandre Vælgercorpset til dens ene Afdeling, maatte der ogsaa kunne opnaaes Enighed om et enkelt Aars Finantslov. Det Mødsatte kan ikke med nogen Føie paastaaes, og derfor siger jeg, at naar Regjeringen vilde vise sig upartist i denne Sag, maatte den søge en Udvei af den Art, jeg har omtalt.

Finantsministeren: Naar den ærede sidste Taler udkaster en saadan Beshkløning, at Regjeringen ikke er upartist, kan jeg ikke lade den staae hen. Det ærede Medlem gik ud fra, at det var andre end Nøbdenighedsgrunde, som foranledigede Regjeringen til at holde fast paa det Standpunkt, hvorpaa den engang staaer, men jeg vil dertil svare, at det netop er for at komme ud af de Vanskeligheder, hvori vi nu befinde os og for at gjøre en Ende derpaa, at Regjeringen er nøbtaget til at maatte mødsætte sig en saadan — tillad mig at sige det — Urimelighed som den, for hvilken det ærede Medlem taler, nemlig at to Repræsentationer skulde kunne blive enige om de samme Afstemninger i finantstiel Henseende. Det vilde i ethvert Tilfælde medføre saa store Vanskeligheder, at Regjeringen ikke tør paatage sig at underkaste sig dem. Jeg finder ved samme Leilighed Anledning til at erklære, at jeg ikke erkljender Rigtigheden af, hvad det ærede Medlem for Svendborg Amts 6te Valgfreds (S. A. Hansen) sagde, naar han paastod, at det var en ulovlig Wei, hvorpaa vi vare komne ind ved Ordningen af vore Forfatningsforhold, thi Følgen deraf maatte være, at